

20 kwietnia 1932 r.

B416 1/02

URZĄD PATENTOWY

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

OPIS PATENTOWY

Nr 15693.

Kl. 15 i 4.

Presscarbon G. m. b. H.
(Berlin, Niemcy).

Sposób łączenia arkuszy, kart i t. d. za pośrednictwem arkuszy kalki i środków do łączenia arkuszy tym sposobem.

Zgłoszono 8 sierpnia 1930 r.

Udzielono 20 lutego 1932 r.

Pierwszeństwo: 20 lutego 1930 r. (Niemcy).

Przedmiotem niniejszego wynalazku jest sposób takiego łączenia arkuszy, przeznaczonych do zapisania ręcznie lub maszynowo, aby po zapisaniu arkusze mogły być bez trudności oddzielane.

Połączenie dokonywane jest w myśl wynalazku w ten sposób, że niektóre części arkuszy kalki zostają zaopatrzone po jednej lub obydwóch stronach w powierzchnie przylgowe o większej przyczepności, niż pozostałe części arkuszy. Powierzchnie przylgowe mogą posiadać dowolny kształt i rozmieszczenie, tak np. arkusze kalki mogą być zaopatrzone w odpowiednich miejscach, najkorzystniej w takich, które nie

zostają zapisane, np. na górnym, dolnym lub bocznym brzegu, w powierzchnie przylgowe, które mogą być wykonane np. w postaci pasków lub kół.

Również arkusze, przeznaczone do zapisania, mogą być zaopatrzone w takie powierzchnie przylgowe na tylnej stronie lub po obydwu stronach. Często wystarcza zaopatrzenie tylko arkuszy do zapisania w powierzchnie przylgowe, podczas gdy używa się zwykłych arkuszy kalki. Można również na umieszczenie powierzchni przylgowych zaopatrzyć biały brzeg arkusza kalki.

Połączenie według wynalazku następu-

je przez lekkie naciśnięcie, np. przez potarcie, palcem lub płytką, uprzednio przygotowanych powierzchni przylgowych.

Po zapisaniu kartki mogą być bez trudności od siebie oddzielane bez pozostawienia śladu połączenia, przyczem kalka może być ponownie używana.

Rysunek przedstawia postać wykonania wynalazku. Fig. 1 i 2 przedstawiają kartki, zaopatrzone w powierzchnie przylgowe; fig. 3 przedstawia w widoku bocznym kilka kartek, połączonych sposobem według wynalazku; fig. 4 — arkusz kalki, zaopatrzonej w powierzchnie przylgowe; fig. 5 — kartki różnej wielkości, połączone według wynalazku.

Na fig. 1 przedstawiony jest arkusz, zaopatrzonej np. na górnym brzegu tylnej strony w pasek powierzchni przylgowej 12. Według fig. 2 powierzchnie przylgowe posiadają kształt kół 13. Fig. 3 przedstawia układ kartek 14, 15, 16, połączonych ze sobą powierzchniami przylgowymi 18 i 19. Połączenie zostaje dokonane w ten sposób, że np. środkowy arkusz zostaje zaopatrzonej w powierzchnie przylgowe 18, 19 na przedniej i tylnej stronie, albo też arkusz 14 może posiadać pasek przylgowy 18 na stronie tylnej, a arkusz 16 — pasek przylgowy 19 na stronie przedniej.

Fig. 4 przedstawia arkusz kalki 22, posiadający na swym górnym niezabarwionym brzegu 23 kołowe powierzchnie przylgowe 24. Barwnik i środek łączący nałożone zostają w jednym okresie wytwarzania kalki, przyczem korzystne jest pozostawienie między powierzchnią kalkową i przylgową pewnego odstępu, ażeby przy ściskaniu kartek w celu ich łączenia uniknąć zabrudzenia arkusza, przeznaczonego do zapisania.

Według fig. 5 powierzchnie ulgowe znajdują się w środkowej części arkusza kalki, którego tylko środkowy pas jest używany. Powierzchnie przylgowe posiada-

ją kształt krzyża i mogą być w ten sposób rozmieszczone, że jeden arkusz zostaje zaopatrzonej w jedną linię np. pionową, a drugi np. w poziomą. Można również całą tylną powierzchnię arkuszy zaopatrzyć w powłokę przylgową.

Powierzchnie przylgowe według wynalazku stanowią powłoki lub warstwy materji lepiącej, lecz nie wiążącej na stałe.

Środek łączący powinien być najkorzystniej bezbarwny lub biały, tak aby nie był widoczny. Za środek łączący służy odpowiedni związek organiczny, np. odpowiednie pochodne kwasów tłuszczowych, jak ich estry, wosk, mydła lub inne koloidy, które są nakładane na powierzchnię papieru zapomocą odpowiedniego rozpuszczalnika np. alkoholów.

W pewnych przypadkach należy arkusze przed nałożeniem środków łączących odpowiednio impregnować, aby zapobiec nasyceniu się papieru temi środkami łączącymi, pod których działaniem papier stałby się przezroczysty. Do impregnowania może służyć odpowiedni kłajster lub klej, dekstryna i t. d.

Najkorzystniejsze jest stosowanie takich środków łączących, które w zwykłej temperaturze pokojowej są stałe, a w nieco wyższej temperaturze, np. w temperaturze ręki ludzkiej lub też pod wpływem lekkiego nacisku, mięknią i uzyskują dostateczną przyczepność.

Do wywierania nacisku w celu łączenia kartek mogą służyć zwykłe płytki np. celuloidowe.

Jeżeli środki łączące nałożone są tylko bardzo cienką warstwą, to ich zdolność łączenia traci się po jednorazowym użyciu.

Zastrzeżenia patentowe.

1. Sposób łączenia arkuszy, kartek i t. d. za pośrednictwem arkuszy kalki,

znamienny tem, że arkusze kalki zostają zaopatrzone po jednej lub po obydwu stronach w powierzchnie przylgowe ze środków łączących o większej przyczepności od papieru, przyczem łączenie następuje wskutek lekkiego nagrzania lub wywarcia nacisku.

2. Odmiana sposobu według zastrz. 1, znamienna tem, że arkusze do zapisania zostają zaopatrzone w powierzchnie przylgowe zamiast arkuszy kalki, lub też w powierzchnie przylgowe zostają zaopatrzone arkusze kalki i arkusze do zapisania.

3. Sposób według zastrz. 1 lub 2, znamienny tem, że arkusze przed nałożeniem powierzchni przylgowych są impregnowane w celu zapobiegania nasycaniu się papieru środkami łączącymi.

4. Sposób według zastrz. 1, znamienny tem, że powierzchnię kalkową i powierzchnię przylgową wytwarza się na arkuszach kalki w jednym okresie wytwarzania.

5. Sposób według zastrz. 1, znamienny tem, że powierzchnie przylgowe zostają umieszczone na bezbarwnym pasku arkusza kalki tak, aby między powierzchnią kalkową i powierzchnią przylgową pozostał pewien odstęp.

6. Środek do łączenia arkuszy sposobem według zastrz. 1 lub 2, znamienny tem, że wywołuje przyleganie arkuszy, nie łącząc ich na stałe.

7. Środek łączący według zastrz. 6, znamienny tem, że jest bezbarwny lub biały.

8. Środek łączący według zastrz. 6, znamienny tem, że mięknie w temperaturze nieco wyższej od temperatury pokojowej lub pod wpływem lekkiego nacisku i składa się z wosku lub podobnego materiału organicznego.

Presscarbon G. m. b. H.
Zastępca: Dr. inż. M. Kryzan,
rzecznik patentowy.

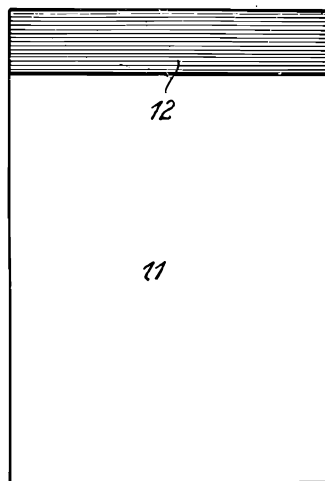

Fig. 1

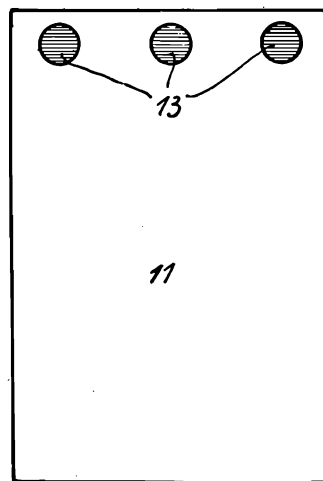

Fig. 2

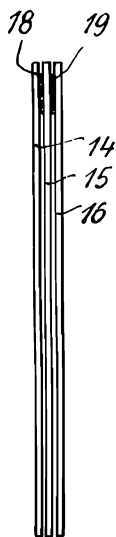

Fig. 3

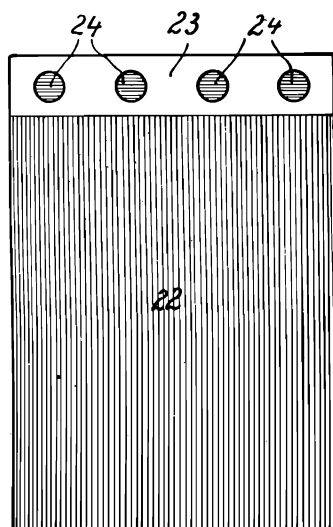

Fig. 4

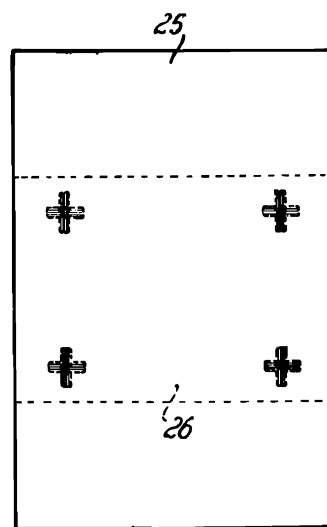

Fig. 5